

lesznek olyanok, akiknek eredményesen hirdethetjük az Isten Országát.

Uram, sokat tévedtem, kínlódtam, botladoztam az emberhalászásban. Tudom, ezután is sokat fogok még vergődni is, botladozni is. Egyet azonban már biztosan tudok: szándékvilágommal már úgy álltam be, hogy **csak a Te szavadra** vetem ki a hálót.

1973

KÖNYVAJÁNLÓ

GEORG KLEIN

SZILÁRD LEÓ TÍZPARANC SOLATA

Georg Klein eléggé szembe megy a divattal, amikor egy tudóst helyez példaképként elénk.

Semmi médiacsillogás, semmi mesterkéeltség, semmi bulvár, csak letesz középre egy embert, akinek tudása vitathatatlan, tekintélyes életműve önmagában is tiszteletet kelt, most pedig megismerhetjük a belső törvényei szerint élő gondolkodót, s azt kell mondjam, tanulhatunk tőle.

Már pedig ez manapság teljesen szokatlan eset, nem csoda, ha az olvasó kezdetben bizonytalanodik. Most akkor miként kezelje a könyvet? Kortárs visszaemlékezés, tanmese, filozófiai

fejtegetés?

A legjobban talán akkor jár a vásárló, ha kontrollfüzetként fogja fel, s életének bármely szakaszában arra használja, amire való: önvizsgálatra, értékelésre. Mint ilyen, sokkal olcsóbb, mint bármely pszichológus vagy doktor, ráadásul teljesen az olvasón múlik, mit fogad be, mi az, amit a leírtakból követésre érdemesnek tart.

Ráadásul a „parancsolatok” egy része zavarba ejtően nyitott, nincs bennük határozott tiltás. A könnyebb érthetőség végett következzenek **Szilárd Leó** (1898. február 11. - 1964. május 30.) vezérelvei.

1. *Ismerd fel a dolgok közti összefüggéseket és az emberi viselkedés törvényeit, hogy tisztában legyél vele, mit teszel.*

2. *Tetteid méltó célra irányuljanak, ám ne kérdezd, hogy befutnak-e a célba; legyen minden teted minta és példa, nem pedig a célhoz vezető eszköz.*

3. *Ugyanúgy szólj az emberekhez, mint magadhoz, és ne törődj a benyomással, amit szavaid másokban keltenek, mert különben kizárod őket világodból, elszigeteltesz pedig az élet értelme eltűnik szemed elől, és elveszíted a teremtés tökéletességébe vetett hitedet.*

4. *Ne rombold le, amit meg nem alkothatsz!*

5. *Csak akkor nyúlj az ételhez, ha éhes vagy!*

6. *Ne kívánj olyat, amit nem kaphatsz meg!*

7. *Ne hazudj szükségtelenül!*

8. *Tiszteld a gyermekeket. Áhitattal figyelj szavukra és végtelen szeretettel szólj hozzájuk.*

9. *Végezd munkádat hat éven át, de a hetedik évben vonulj el magányba, vagy menj idegenek közé, hogy barátaid hozzád fűződő emlékei ne akadályozzanak meg abban, hogy az legyél, amivé már lettél.*

10. *Könnyű kézzel kormányozd életed, és légy kész a távozásra, amikor elhangzik a hívó szó.*

Első látásra nyilvánvaló egyes tételek jelentése, s ezeket rövid értelmezés után elfogadja az ember, s talán be is tartja majd - például a negyediket.

Na de például ott a harmadik! - az szemlátomást nehezebb dió. Még jó, hogy magyarázatot is kapunk hozzá, így valamivel egyszerűbb a megértés.

Aki azonban idegenkedik az önképző megközelítéstől, azt tisztán tudománytörténeti szelvényzetként is forgathatja a könyvecskét, ami nem több újabb adaléknál Szilárd Leó pályafutásához.

Tulajdonképpen mindegy - minkét esetben hasznos könyvről beszélhetünk.

DRYP

KERTI NAPLÓ HELYETT OKTÓBER VÉGÉN

írtam ezt még a tavalyi év végén. Így röpül az idő felettünk. Most már új évet kellene köszöntenem. Legyen

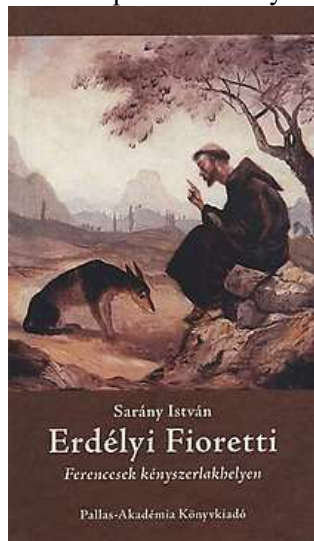

ez az óévi, az újévi köszöntés is. Egy sanda visszapillantás évről-évré, a békés új esztendő reményében. Boldog békés új esztendőt Mindnyájunknak!

Ilyentájt már a szüretnek is vége, a pincékbe sem tanácsos lemerészkedni a mustgáz miatt. Kiforjra az magát magában is. A kerti teendőket is inkább a télre készülődés határozza meg. Díszkertben a virághagymák körül akad tennivaló s az utolsó fűnyírás lehet a napirenden. A ház körül kertészkedőknek már kissé több munkával kell számolni, még a kapa és ásó is kézbe kerülhet. Ígérem, most már nem hozakodom elő a fűgével, pedig ugyancsak csiklandozza az érdeklődésem, hogy honnan kerülnek még

mindig lepkekabóca viasz bevonatok az ágaira. Búcsúzóul egy kép az utolsó fügéről, amolyan záróakkordjaként a témának. A dátum is hiteles és a viaszpor sem hamisítvány. Egyébként pedig mézédés volt a bokor idei utolsó gyümölcse. Úgyis, mint a Bokor alapítójától kapott bokorénak a termése.

Zsákfalui bokrunkon viszont még a második termés sem érett be, míg a városi védettebb sarokban a negyediket szüreteltük róla. Szomszéd Jani bácsi kilencven felé közeledvén még gyümölcsfákat is ültetett idén ősszel, most már ugyan kissé közelebb a házukhoz. Mert amelyeket tavaly s annak előtte telepítette egész holdnyira elnyúló kertjében, bizony telente rendre megmetszették a vadak. A dióját a vaddisznók ropogtatták el, gyümölcsfáit pedig a szarvasok látogatták. Erről jutott eszembe a gubbioi farkas esete Assisi Szent Ferenc Virágos kertje ismertebb nevén Fioretti című könyvéből. Első kiadása 1476-ban jelent meg. Kérdezhetnék, hogy mi köze a szeretet erejével megszelídített gubbioi farkasnak Jani bácsi vadaihoz? Majd elmondom azt is. Addig is legyen ez egy könyvajánló, annak ellenére, hogy közel félévezred telt el fölötte, de sok kiadás követte azóta. Könnyű hát rábukanni könyvtárakban, vagy az antikváriumokban. Mégis mielőtt fellapoznák a könyvet,

ide másolom egy 1989-es bécsi kiadás összefoglalójának részletét az internetről: *Szent Ferenc jó útra téríti a gubbioi farkast. Gubbio városában „egy hatalmas testű, rettenetes és vérengző farkas garázdálkodott, amely nemcsak az állatokat, hanem még az embereket is fölfalta” A városiak gyakran mentek ki az erdőbe felfegyverkezve, mintha háborúba indultak volna, de még így is jaj volt annak, aki egyedül került szembe vele.” Amikor Ferenc el látogatott a városba, megszánta az embereket, akik elmesélték neki a történetet. Egyetlen társával kiment az erdőbe, hogy találkozzon a fenevaddal. Amikor a farkas megpillantotta őt és társát, azonnal nekik támadt vicsorgó fogakkal. Ferenc a kereszt jelét vetette rá, majd magához hívta, és így szólott hozzá: „Gyere ide, farkas testvér!” - mondta Ferenc. A farkas engedelmessé vált. „Krisztus ne-*

vében parancsolom, hogy se engem, se másokat ne bántsd.” Majd prédikálni kezdett a farkasnak, amiért irgalom nélkül pusztította Isten teremtményeit, és megígértette vele, hogy többé nem bánt egyetlen állatot vagy embert sem.” – „Prédikációja után így szólt még az összegyűltéhez: - Halljátok, atyámfiak! Farkas testvér, aki itt áll most előttetek, hitét adva megfogadta nekem, hogy békét köt veletek, és semmiben sem árt nektek, ha ti viszont megígéritek, hogy mindennap ellátásáról gondoskodik. Én pedig kezeskedem érte, hogy az egyezséget hűségesen meg fogja tartani. - Erre az egész nép egy emberként vállalta, hogy a farkas napi élelméről gondoskodik.

Szent Ferenc akkor mindnyájuk előtt így szólt a farkashoz: - És te, Farkas testvér, megígéred e nekik, hogy megtartod a szerződés feltételeit, és nem bántod sem az embereket, sem az állatokat, sem Isten más teremtményét? A farkas bólintott a fejével és ezzel nyilvánvaló jelét adta ígéretének. És még két esztendeig éldegélt Gubbio-ban. Barátságosan járt házról házra és ajtóról ajtóra anélkül, hogy bárkinek is ártott volna vagy őt bántották volna. Az emberek gondosan etették őt, és amikor az utcán vagy a házak között baktatott, soha egyetlen kutya sem ugatta meg.” Igen a történetben a szeretet ereje felért egy kerítéssel, mégis nekem a vadgazdálkodás elhanyagolt teendői jutottak eszembe Jani bácsi lerágott gyümölcsfa csemetéi láttán. Míg spórolós vadászok lesik a vadat a magánerdőkben s költséghatékonyan megtakarítják a vadetetőket, bizony a vaddisznók is bejárnak a településekre kukázni. A gubbioiak is inkább etették, ellátták a farkast s bátran kijárhattak fáért az erdőbe, még kerítést sem kellett építeniük.

KOVÁCS LÁSZLÓ BULÁNYI, AZ ESZMEHARCOS...

Bulányinak életeleme volt a harc. Harcolni lehet valami vagy valaki ellen, és lehet valamiért vagy valakiért. Bulányi mindig valamiért harcolt. Kezdetben a magyarságért, majd az ő egyházáért. A nacionalista színezetű harcot egy idő után feladta, csak élete végén újult fel benne ismét, de katolikus papként és szerzetesként az egyház fennmaradásáért, majd megújulásáért való harcat egész életének legfőbb céljaként haláláig megtartotta.

Harc az egyház fennmaradásáért

A hét gyermekes családból született fiú a piaristáknál érettségizik, majd piarista szerzetesnek jelentkezik. Szíve vágya, hogy szerzetes papként a magyar irodalom tanára lehessen. Felszentelése után (1943) a piaristarend különböző gimnáziumaiban tanított. 1944-ben került Debrecenbe.

Életét meghatározó esemény történt itt. A debreceni rendházban szállást kapott 1944 őszén egy horvát jezsuita, Páter Kolakovics. Őt a Vatikán azért küldte, hogy a keleti tömbben csoportokat szervezzen, mivel úgy tűnik, hogy